

[Henry Christensen.]

ministerens anmodning, at man stadig vil sige: dér kan I se, I kan bare komme til os, vi behandler samarbejdet på en måde, som I til enhver tid kan være tjent med? Føler den socialdemokratiske gruppeformand eller finansudvalgsformanden eller formanden for 17 mands udvalget, at det er den måde, man vil behandle oppositionspartier og lede samarbejdet på?

Jeg lagde godt mærke til finansudvalgsformandens besluttede forargelse, men det har efter mit skøn ud fra alt, hvad der ligger fremme for offentligheden, først og fremmest noget at gøre med, hvordan en mindretalsregering mener den bør optræde over for partier, der efterkom en indbydelse, som den selv fremsatte. Der kan godt en gang imellem kludres og fejles, men når man vil forsvare den handle måde og være forarget over, at vi andre er kritisk indstillet over for det, så er det, man har anledning til at stille de spørgsmål, jeg her har stillet.

Der er nogle blade, der har antydnet, at de tre tidligere regeringspartier blev lokket ind i en fælde. Jeg tillægger ikke økonomi- og budgetministeren — jeg har jo kendt ham gennem så mange år — sådanne motiver; jeg tror ikke, det var det, der var hensigten. Men så bliver konklusionen, og den er vel næppe meget rarere, at så er det udtryk for usædvanlig slet regeringsledelse og optræden.

Det andet, som situationen politisk har afklaret og afsløret endnu en gang, er, at den socialdemokratiske regering fremfor at ville deltage i et bredt, loyalt samarbejde med hele folketinget har pantsat sin indenrigspolitiske handlefrihed hos SF's folketingsgruppe. Det kunne der godt siges noget yderligere om, men også det står sikkert klart nok for dem, der vil se og lytte.

Hvad er konsekvenserne for den økonomiske situation? Om et år er importtolden forbi, den aftrappes i årets løb, og økonomier antyder stærkt forøget aktivitet hen på året. Hvilke overvejelser gør regeringen og dens støtteparti sig? Jeg ved, at statsministeren og måske også økonomiministeren har holdt et pressemøde, efter at vi har begyndt arbejdet her i dag; bl. a. vistnok om nogle af regeringens overvejelser eller ikke-overvejelser på dette område. Det var må-

ske rimeligt at orientere folketinget også, inden finanslovdebatten var begyndt.

Økonomi- og budgetministeren stillede sig forleden forundret og afvisende over for nationalbankdirektøren, da denne udtrykte den opfattelse, at en forøgelse af beskatningen hen på året kunne blive nødvendig. Det er udgifterne fremfor noget, der bestemmer skatternes størrelse. Det er ved at holde igen på udgifterne og nye udgiftsstigninger, indtil der er råd til det inden for rammerne, at man hindrer skattestigninger. Vort standpunkt er, at man nu skal holde igen på udgiftsstigningerne og derved undgå nye skattestigninger.

Hvad bliver de skattemæssige virkninger af den udgiftspolitik, som S og SF nu i dag vil gennemtrumfe? Hvad kan økonomiministeren på regeringens vegne i dag oplyse — og måske endda love her? Vi står over for vigtige afgørelser i hele den danske samfundsøkonomi, hvor finanspolitikken jo kun er ét led, om end naturligvis et vigtigt led og det, regeringen umiddelbart har den største direkte indflydelse på.

Jeg vil gerne i mine sidste bemærkninger trække nogle af venstres synspunkter vedrørende kravene til den økonomiske politik op. For det første må stigningstakten i den offentlige udgiftspolitik i stedet for nu igen at øges bringes længere ned. Vi anser det for nødvendigt, indtil vi har fået en tilfredsstillende betalingsbalance med omverdenen, at den bringes i overensstemmelse med den samlede produktionsstigning i samfundet. Sammen med kommunerne må denne samlede ramme fastlægges og fordeles. Inden for den statslige udgiftsramme må de samlede udgifter placeres og prioriteres. Man kan ikke blot lægge nye udgifter på, hvor meget man end kan ønske det, uden at der gennem omprioritering er skabt plads dertil.

Det andet: vilkårene for borgernes private opsparing må forbedres. Inflationsudviklingen rammer den private opsparing alt for hårdt, og vi har brug for denne opsparing i boligpolitikken og til nye konkurrencedygtige arbejdspladser, vi har brug for den i erhvervsudviklingen. Måske lytter man ikke så meget til, hvad vi siger; men man kunne måske lytte til, hvad Arbejderens Landsbanks formand i går også om dette emne gav udtryk for. Jeg tror virkelig,